

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená X.
bytem X.
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2022, č.j. MV-56084-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 9. 2. 2022, č.j. OAM-57516-16/ZM-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty.

II. Napadené rozhodnutí

- 2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že žalobkyně měla na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na VŠE s platností od 1. 9. 2019 do 31. 8. 2021 na VŠE. Žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobkyně podala 12. 8. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Vysokoškolský diplom žalobkyně byl vydán 4. 2. 2021. Od 24. 2. 2021 do 15. 5. 2021 žalobkyně pobývala mimo Českou republiku.

3. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že žalobkyně od 5. 2. 2021 neplnila účel dlouhodobého pobytu, tedy studium, a neprokázala neplnění účelu po přechodnou dobu ze závažných důvodů.
4. Skutečnost, že v průběhu studia žalobkyně nastala pandemie nemoci COVID-19 není dle žalovaného relevantní. Žalobkyně ukončila studium již 4. 2. 2021, a nemá proto význam, že si diplom vyzvedla až 15. 5. 2021. Již v únoru 2021 měla žalobkyně podat žádost o jiné pobytové oprávnění. Neplnění účelu povoleného pobytu nelze z důvodu návštěvy u rodiny prominout. Žalobkyně také mohla po úspěšném ukončení studia požádat v souladu s § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací žalobkyně ohledně omezení cestování.
5. Dle mínění žalovaného nelze na situaci žalobkyně aplikovat rozsudek 6. 11. 2014 č.j. 9 Azs 219/2014-39, protože se týká zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění z důvodu jiné závažné překážky pobytu cizince na území, což není případ žalobkyně.
6. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života není třeba v případě žalobkyně posuzovat, protože tato povinnost se týká jen případů, které jsou zákonem výslovně stanoveny, a na žalobkyni se tedy nevztahuje. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní dopady do jejího soukromého či rodinného života ani důvody, který znemožňují její návrat do domovského státu.
7. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí považuje za souladné se zákonem.

III. Žaloba

8. Žalobkyně požadovala zrušení napadeného rozhodnutí.
9. V žalobě namítala, že není pravdou, že by neplnila účel pobytu. Poslední pobytové oprávnění bylo žalobkyni vydáno na dobu předpokládaného magisterského studijního programu od 1. 9. 2019 do 31. 8. 2021. Závěrečné zkoušky a obhajobu diplomové práce žalobkyně vykonala 4. 2. 2021, diplom jí byl z důvodu epidemiologických opatření předán až 15. 5. 2021. Žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobkyně podala 12. 8. 2021. Žalobkyně tedy po dobu svého pobytového oprávnění úspěšně vystudovala a po dobu studia pobývala na území České republiky. Po absolvování studia si hledala zaměstnání a navštívila rodiče ve svém domovském státě. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že na období do konce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia lze ode dne ukončení studia pohlížet jako na neplnění účelu pobytu, naopak když studium úspěšně dokončila, využila pobytové oprávnění beze zbytku. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014 č.j. 9 As 219/2014-39.
10. Žalobkyně má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se žalovaný nezabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2016 a je zde plně integrována.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Napadeným rozhodnutím vznikla žalobkyni a jejímu manželovi závažná nenahraditelná újma. Žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020 č.j. 57 A 91/2018-81.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyně ukončila studium již 4. 2. 2021. Z dvouletého období, na které jí bylo uděleno pobytové oprávnění, žalobkyně po dobu téměř šesti měsíců (od 5. 2. 2021 do 12. 8. 2021) neplnila účel pobytu. Žalobkyně mohla po absolvování studia požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání, ale neučinila tak. Judikatura, na níž žalobkyně odkazovala, není přílehlavá. Žalobkyně ani neprokázala, že by neplnila účel pobytu ze závažných důvodů.
13. Dle názoru žalovaného se přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzuje pouze v případech, kdy to výslovně stanoví zákon, anebo v dalších případech, kdy to dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomu, aby takový případ nastal, však musí účastník řízení uvádět konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardních situací, a prokázat je. Žalobkyně však žádné konkrétní skutečnosti netvrdila, a proto není pochybením prvostupňového orgánu, když se nepřiměřeností dopadů rozhodnutí nezabýval. Tvrzené manželství žalobkyně není evidováno v Cizineckém informačním systému.
14. Zamítnutí žádosti žalobkyně je důsledkem jejího dlouhodobého neplnění účelu povoleného pobytu. Omezení podávání žádostí o udělení oprávnění k pobytu podaných na zastupitelském úřadu občany Ruské federace se nevztahuje na vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován).
16. Žaloba není důvodná.
17. V projednávané věci bylo sporné především, zda žalobkyně plnila účel dlouhodobého pobytu (studium) a zda měly správní orgány povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
18. Dle §42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizinec, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.

19. Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.
20. Jak je uvedeno výše, podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Soud konstatuje, že ohledně možné výjimky (neplnění účelu pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu) žalobkyně žádnou žalobní námitku nevznesla a nenamítala, že by k neplnění účelu pobytu došlo ze závažných důvodů po pouze přechodnou dobu. Naopak svou žalobní argumentaci žalobkyně koncentrovala okolo tvrzení, že účel pobytu plnila, protože studovala a studium úspěšně dokončila.
21. Pro posouzení sporné otázky v projednávané věci je rozhodné období od 5. 2. 2021 do 31. 8. 2021.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byl v době od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019 povolen dlouhodobý pobyt v České republice za účelem studia na VŠE. Dne 12. 8. 2021 podala žalobkyně žádost o zaměstnaneckou kartu. Vysokoškolský diplom žalobkyně, jakož i jeho dodatek, je datován dnem 4. 2. 2021, který odpovídá datu úspěšné obhajoby diplomové práce jako poslední plněné státní závěrečné zkoušky.
23. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45 a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Povolení k pobytu proto musí být vždy svázáno s určitým účelem, který je předvídan zákonem.

24. Ostatně, správní soudy již dovodily, že k tomu, aby cizinec plnil účel pobytu spočívající ve studiu, ke kterému mu bylo vydáno pobytové oprávnění, nestačí jakékoliv studium, třeba pouze formální, ale naopak je nutné, aby se jednalo o studium aktivní a soustavné, směřující k naplnění účelu studia, tedy ke složení zkoušek a následnému dokončení studia (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2023 č.j. 19 A 26/2023-13). Platí, že je třeba zkoumat fakticitu naplnění daného účelu (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 14 A 84/2017-42).
25. Dle názoru soudu ze správního spisu zřetelně vyplývá, že žalobkyně v době od 5. 2. 2021 nestudovala, a tudíž neplnila účel, za kterým jí byl dlouhodobý pobyt udělen. Dle § 55 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., zákona o vysokých školách, je dnem ukončení studia den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část. Touto poslední zkouškou, kterou žalobkyně vykonala, byla obhajoba diplomové práce dne 4. 2. 2021. Z toho důvodu od 5. 2. 2021 již žalobkyně nebyla studentkou ve smyslu zákona o vysokých školách, a proto není možno učinit závěr, že by v tomto období plnila účel svého dlouhodobého pobytu spočívající ve studiu. Soud poukazuje na to, že důvodem pro neudělení zaměstnanecké karty je *neplnění* účelu dlouhodobého pobytu, nikoliv jeho *nesplnění*. Dle názoru soudu proto § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dopadá na případy, kdy cizinec po určitou dobu nestuduje, a není proto relevantní, že žalobkyně nestudovala následkem toho, že studium již zdárně ukončila. Ze stejného důvodu nic na věci nemění ani to, kdy žalobkyně převzala vysokoškolský diplom, resp. že jej převzala až v určitém odstupu od ukončení studia, a to dne 15. 5. 2021. Pro posuzovanou věc je stěžejní, že dnem 4. 2. 2021 žalobkyně přestala být studentkou v akreditovaném studijním programu na vysoké škole a nadále již nestudovala.
26. Žalobkyní odkazované rozhodnutí ze dne 6. 11. 2014 č.j. 9 As 219/2014-39 nelze dle názoru soudu na projednávanou věc aplikovat. Zmíněné rozhodnutí se týká jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců a vykládá pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, který nyní aplikované ustanovení vůbec neobsahuje (viz například dikce odkazovaného rozhodnutí: *„z odůvodnění vyplývá, že dobu (...), kdy žalobce podle závěrů stěžovatelky nepodnikal, nepovažoval krajský soud za dostatečně dlouhou pro to, aby takové přerušení mohlo být považováno bez dalšího za závažnou překážku v pobytu cizince na území ČR“*). Nadto závěry zmiňovaného rozhodnutí nejsou na projednávanou věc přenositelné, protože se věnovalo přerušení činnosti, která byla účelem, za kterým bylo vydáno vízum, zatímco v projednávaném případě byla tato činnost (tj. studium) ukončena. To, že by snad žalobkyně ve studiu po získání inženýrského titulu ve studiu pokračovala, nebo že takový záměr vůbec měla, nebylo z její strany tvrzeno.
27. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nezabýval nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

28. Zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval NSS v rozsudku č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze 4. 1. 2017, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 433/2017-29 z 31. 1. 2018).
29. Výše uvedené však nezbavuje správní orgány povinnosti dopady rozhodnutí posoudit v souladu s čl. 8 Úmluvy, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS č. j. 7 As 112/2011-65 z 22. 9. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112 z 9. 11. 2011, či č. j. 8 As 68/2012-39 z 6. 8. 2013 a nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 z 24. 4. 2012). Rozsah posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí se v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince, jenž nemůže důsledky své případné pasivity přenášet na správní orgán (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 144/2020-33 z 23. 7. 2020). Míra konkrétnosti skutkových tvrzení tak určuje intenzitu a hloubku, v jaké je správní orgán povinen se přiměřeností zásahu do života žadatele zabývat (například rozsudek NSS č. j. 1 Azs 310/2020-37 ze 4. 3. 2021).
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 433/2017-29 z 31. 1. 2018 přitom ani opomenutí posouzení přiměřenosti nutně nezakládá nezákonnost správního rozhodnutí. Z kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 28/2017-54 ze 7. 11. 2011 vyplývá, že žalobce v dané věci vznesl námitku nepřiměřenosti rozhodnutí již v odvolání. NSS však konstatoval, že „[ž]alovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Azs 348/2017-26).“
31. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že je na území České republiky zcela integrovaná, dodržuje zákony, oprávněně zde pobývá více než 6 let, uzavřela zde manželství s panem X. X., výborně ovládá český jazyk a nemá možnost podat novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu v zemi původu. Z těchto důvodů považovala žalobkyně zásah napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života za nepřiměřený.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Nicméně, odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí tyto argumenty neobsahuje, namísto nich žalobkyně pouze uvedla, že následkem prvostupňového rozhodnutí bude nucena území České republiky opustit a rozhodnutí jí způsobuje závažnou újmu, jež bude mít dopad do jejího soukromého i profesního života.

32. Soud považuje způsob a míru, jakým žalovaný reagoval na tuto námitku žalobkyně, za zcela adekvátní její rozsáhlosti a hloubce. Žalobkyně v odvolání neuvedla žádné konkrétní argumenty, kterým by své tvrzení o zásahu napadeného rozhodnutí do jejího života podepřela, a spokojila se s obecným poukazem na to, že bude muset opustit Českou republiku. Žalovaný proto postupoval správně, když argumentaci žalobkyně vypořádal ve shodné míře obecnosti. Soud proto nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ve smyslu nastíněném judikaturou. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. O takový případ se však zde zjevně nejedná.
33. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by důvody, které uvedla v žalobě, způsobovaly nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně pobývala v České republice oprávněně a dodržovala zákony, soud považuje za samozřejmost a naprosté minimum, které lze od cizinců v České republice pobývajících požadovat. Integraci do společnosti a zvládnutí českého jazyka žalobkyní sice lze hodnotit veskrze pozitivně, nejedná se však o skutečnosti, které by se vymykaly obvyklému dopadu podobných rozhodnutí do života cizinců, nebo o důvod, proč by jeho dopad na žalobkyni měl být nadprůměrně nepříznivý. Manželství žalobkyně s panem X. X. není obsahem správního spisu nijak podloženo, naopak ze správního spisu vyplývá, že není uvedeno v evidenci cizinců. Tvrzení, že žalobkyně nemůže podat novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu v zemi původu nebylo ze strany žalobkyně nijak odůvodněno a není zřejmé, co jí v tom brání. Zároveň je třeba připomenout, že se v daném případě nejedná o správní vyhoštění či o zrušení pobytového oprávnění, ale o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Soud proto uzavírá, že nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nespaturuje.
34. Žalobkyně dne 16. 11. 2023 podala k Městskému soudu návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že soud v zákonné lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodl o věci samé, o podaném návrhu již samostatně nerozhodoval. Rozhodování o odkladném účinku je svým charakterem dočasným rozhodnutím, a skončením řízení o žalobě pozbylo smyslu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal důvodným žádný z předestřených žalobních bodů, ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému žádné účelně vynaložené

náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.